

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 319/06-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. júna 2007 v konaní o sťažnosti M. L., K., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, zastúpeného advokátom JUDr. P. K., Ž., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s porušením čl. 2 ods. 2 a čl. 13 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Ntv 25/2006 z 21. júna 2006, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné práva M. L. podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Ntv 25/2006 z 21. júna 2006 **p o r u š e n é b o l i .**

2. Najvyšší súd Slovenskej republiky je **p o v i n n ý** uhradiť M. L. trovy právneho zastúpenia v sume 5 788 Sk (slovom päťtisícšesťstoosemdesiatosem slovenských korún)

na účet jeho právneho zástupcu advokáta JUDr. P. K., Ž., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Vo zvyšnej časti sťažnosti *n e v y h o v u j e*.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. augusta 2006 doručená sťažnosť M.L., K., v tom čase vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. P. K., Ž., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s porušením čl. 2 ods. 2 a čl. 13 ods. 3 ústavy uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Ntv 25/2006 z 21. júna 2006.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza, že Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) návrhom z 2. júna 2006 požiadal najvyšší súd o predĺženie jeho väzby do 28. novembra 2006. Krajský súd v odôvodnení návrhu poukázal na to, že v uvedenej trestnej veci bol 31. mája 2006 na hlavnom pojednávaní vyhlásený rozsudok, proti ktorému podal sťažovateľ riadny opravný prostriedok ihneď po jeho vyhlásení. V lehote do 30. júna 2006, keď mala sťažovateľovi skončiť doba trvania väzby, vzhľadom na to, že vo veci musí konať odvolací súd, nie je možné vec právoplatne skončiť. Podľa názoru krajského súdu bola zároveň splnená aj ďalšia podmienka stanovená zákonom na predĺženie lehoty väzby, a to tá, že prepustením sťažovateľa na slobodu hrozí, že bude zmarené dosiahnutie účelu trestného stíhania.

Odvolací súd uznesením sp. zn. 3 Ntv 25/2006 z 21. júna 2006 predĺžil sťažovateľovi väzbu do 31. januára 2007 bez toho, aby bol sťažovateľ osobne vypočutý k dôvodom svojej

väzby. V odôvodnení predmetného uznesenia odvolací súd uviedol, že sťažovateľ ako obžalovaný je stíhaný pre trestné činy násilného charakteru, za ktoré bol uznaný za vinného ešte neprávoplatným rozsudkom z 31. mája 2006 a bol mu uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 15 rokov. Vzhľadom na tieto skutočnosti, ako aj na narušenú osobnosť sťažovateľa, dôvody väzby trvajú naďalej.

Najvyšší súd v odôvodnení uznesenia ďalej uviedol, že vzhľadom na rozsah a obtiažnosť predmetnej trestnej veci, ako aj skutočnosť, že vec napadla na odvolací súd len 16. júna 2006, nie je možné ju právoplatne skončiť ani v už predĺženej lehote trvania väzby, ktorá končí 30. júna 2006, a to napriek tomu, že súd vo veci priebežne koná.

Sťažovateľ nesúhlasí s uvedenou argumentáciou najvyššieho súdu a zastáva názor, že uznesenie najvyššieho súdu je protiústavné, pretože súd rozhodol o predĺžení väzby na neverejnom zasadnutí, čím mu nebolo umožnené, aby bol osobne vypočutý k dôvodom svojej väzby, nemal teda možnosť uplatniť svoje argumenty, a to aj napriek skutočnosti, že výsluch výslovne nežiadal.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ vo svojom návrhu výroku rozhodnutia (petite) žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho základných práv podľa čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 3, čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Ntv 25/2006 z 21. júna 2006. Sťažovateľ zároveň žiada, aby ústavný súd zrušil uvedené uznesenie najvyššieho súdu, nariadil jeho prepustenie z väzby a priznal mu náhradu trov právneho zastúpenia.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa uznesením č. k. III. ÚS 319/06-11 z 10. októbra 2006 prijal na ďalšie konanie.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľa a predsedu najvyššieho súdu, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predsedu najvyššieho súdu ústavný súd zároveň vyzval, aby sa vyjadril k sťažnosti a predložil predmetný súdny spis.

Právny zástupca sťažovateľa a predseda najvyššieho súdu ústavnému súdu oznámili, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Vzhľadom na oznámenia právneho zástupcu sťažovateľa a predsedu okresného súdu o tom, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, keďže od ústneho pojednávania nebolo možné očakávať ďalšie objasnenie veci.

Vyjadrenie predsedu najvyššieho súdu k sťažnosti sťažovateľa bolo ústavnému súdu doručené 7. mája 2007. Okrem iného sa v ňom uvádza:

„Vo vzťahu k argumentácii uvedenej v sťažnosti obžalovaného v celom rozsahu poukazujeme na odôvodnenie uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. mája 2005, sp. zn. 4 Ntv 22/2005 a z 28. októbra 2005, sp. zn. 3 Ntv 51/2005 a to z hľadiska konkrétnych dôvodov väzby (tieto rozhodnutia pripájame).

Konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú väzbu obžalovaného aj v aktuálnej procesnej situácii vyjadril Najvyšší súd Slovenskej republiky v odôvodnení svojho uznesenia z 21. júna 2006, sp. zn. 3 Ntv 25/2006, aj odkazom na dôvody väzby tak ako vyplývajú z vyššie citovaných uznesení. Lehota trvania väzby v tom čase bola predĺžená do 31. januára 2007 so zreteľom na skutočnosť, že odvolací súd nemohol vec právoplatne skončiť ani v už predĺženej lehote trvania väzby (vzhľadom na to, že vec napadla na odvolací súd len 16. júna 2006), pričom z obsahu spisu nepochybne vyplývalo, že prepusteniu obžalovaného na slobodu by sa podstatne sťažilo dosiahnutie účelu trestného konania.

Hoci obžalovaný pred rozhodnutím o predĺžení lehoty trvania väzby nepožiadaval Najvyšší súd Slovenskej republiky o osobný výsluch, senát vychádzal okrem iných procesných podkladov aj z písomných vyjadrení obžalovaného a jeho obhajcov.“

Ústavný súd zaslal vyjadrenie predsedu najvyššieho súdu právnemu zástupcovi sťažovateľa na vedomie a prípadné zaujatie stanoviska v lehote 7 dní od doručenia. Právny zástupca sťažovateľa v predmetnej veci v určenej lehote a ani do dňa rozhodnutia vo veci samej ústavnému súdu svoje stanovisko nedoručil.

Sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval a prijal na ďalšie konanie III. senát ústavného súdu. Na základe Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na rok 2007 bola vec pridelená sudcovi Ladislavovi Oroszovi ako sudcovi spravodajcovi, ktorý je členom IV. senátu. Vzhľadom na to vo veci samej konal a rozhodoval IV. senát ústavného súdu v zložení, aké je uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia.

II.

Relevantná právna úprava

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

Podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom ...c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 13 ods. 3 ústavy zákonné obmedzenia základných práv a slobôd musia platiť rovnako pre všetky prípady, ktoré splňajú ustanovené podmienky.

Podľa § 564 ods. 4 Trestného poriadku vo veciach, v ktorých bola podaná obžaloba na krajský súd na vykonanie konania v prvom stupni pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, vykoná konanie v prvom stupni príslušný krajský súd podľa doterajších predpisov. Konanie o riadnom opravnom prostriedku proti takému rozhodnutiu vykoná najvyšší súd podľa doterajších predpisov. Rovnako sa postupuje, ak vec postúpil krajskému súdu na vykonanie konania v prvom stupni nepríslušný súd.

Podľa § 564 ods. 5 Trestného poriadku konaním podľa odsekov 3 a 4 sa rozumie aj konanie o dôvodoch a lehotách väzby podľa doterajších predpisov vrátane konania o návrhu na predĺženie lehoty väzby najvyšším súdom.

Podľa § 72 ods. 2 Trestného poriadku vziať do väzby možno len obvinenú fyzickú osobu. Uznesenie o vzatí do väzby sa musí odôvodniť aj skutkovými okolnosťami. ... Pred rozhodnutím o vzatí alebo nevzatí obvineného do väzby musí byť obvinený vypočutý. O ďalšom trvaní väzby, zmene dôvodov väzby, návrhu na predĺženie lehoty väzby alebo žiadosti obvineného o prepustenie z väzby možno rozhodnúť aj na neverejnom zasadnutí, ak zo žiadosti nevyplývajú také skutočnosti, na ktoré treba obvineného vypočuť na verejnom zasadnutí, alebo ak obvinený v žiadosti o prepustenie z väzby výslovne nepožiadaval o výsluch a zároveň neuviedol nové skutočnosti súdu skôr než známe, ktoré sú významné na rozhodnutie.

Podľa § 71 ods. 3 zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) v znení neskorších predpisov platného do 31. decembra 2005 (ďalej len „zákon č. 141/1961 Zb.“) návrh na predĺženie lehoty podľa odseku 2 podáva v prípravnom konaní generálny prokurátor a v konaní pred súdom predseda senátu.

Podľa § 71 ods. 10 zákona č. 141/1961 Zb. k návrhu na vzatie do väzby alebo na jej predĺženie treba vždy pripojiť dosiaľ získaný celý spisový materiál.

III.

Rozhodujúce skutkové okolnosti

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru, ako aj porušenie čl. 2 ods. 2 a čl. 13 ods. 3 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Ntv 25/2006 z 21. júna 2006.

Z dokumentácie predloženej k sťažnosti ústavný súd zistil, že krajskému súdu bola vo veci sťažovateľa podaná obžaloba 5. mája 2005, t. j. ešte pred nadobudnutím účinnosti nového Trestného poriadku. Z § 564 ods. 4 a 5 Trestného poriadku vyplýva, že na rozhodovanie o predĺžení trvania väzby sťažovateľa sa vzťahujú príslušné ustanovenia zákona č. 141/1961 Zb. (najmä § 71 ods. 3 a 10).

Najvyšší súd označeným uznesením na základe návrhu predsedníčky senátu krajského súdu z 2. júna 2006 rozhodol o predĺžení trvania väzby sťažovateľa do 31. januára 2007 na neverejnom zasadnutí bez toho, aby sťažovateľa vypočul.

Podstatou námietok sťažovateľa je skutočnosť, že najvyšší súd ho pred rozhodnutím o predĺžení trvania väzby nevypočul, čo považuje za porušenie označených práv. Sťažovateľ zdôrazňuje, že pre posudzovanie jeho sťažnosti *„nie je rozhodujúca skutočnosť, že... výslovne výsluch nežiadal“*, pričom odkazuje v tejto súvislosti na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) a nález ústavného súdu č. k. III. ÚS 84/06-29 zo 17. mája 2006.

Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia okrem iného poukázal na skutočnosť, že sťažovateľ bol ešte neprávoplatným rozsudkom z 31. mája 2006 uznaný za vinného za závažné trestné činy násilného charakteru a bol mu uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 15 rokov, pričom zároveň odkázal na dôvody väzby podrobne rozvedené v jeho predchádzajúcich uzneseniach z 25. mája 2005 a z 28. októbra 2005 a konštatoval, že tieto trvajú. Zároveň najvyšší súd argumentoval tiež tým, že na odvolacom súde nebude možné vec právoplatne skončiť do 30. júna 2006, pričom *„je zrejmé, že prepustením obžalovaného z väzby na slobodu, by sa podstatne sťažilo dosiahnutie účelu trestného konania.“* O dôvodoch, prečo sťažovateľ nebol vypočutý pred rozhodnutím o predĺžení trvania väzby, sa najvyšší súd v napadnutom uznesení vôbec nezmiňuje.

Ústavný súd konštatuje, že o obdobnú argumentáciu sa opiera aj už citované vyjadrenie predsedu najvyššieho súdu k sťažnosti, v ktorom sa na obhajobu postupu príslušného senátu najvyššieho súdu poukazuje len na skutočnosť, že *„senát vychádzal*

okrem iných procesných podkladov aj z písomných vyjadrení obžalovaného a jeho obhajcov“.

IV.

Východiská pre rozhodovanie ústavného súdu

Požiadavky práva na preskúmanie zákonnosti väzby a rozhodnutie o nej podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru, ktoré sa vzťahujú aj na konanie o predĺžení trvania väzby, sú definované v stabilizovanej judikatúre ESĽP. Patrí medzi ne aj požiadavka, že takéto konanie musí byť kontradiktórne, musí zaručiť rovnosť zbraní, pričom ak pozbavenie osobnej slobody spadá pod čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru (teda aj väzba), vyžaduje sa vypočutie dotknutej osoby [pozri napr. rozsudok z 15. novembra 2005 vo veci Reinprecht v. Rakúsko (No. 678175/01), ktorý odkazuje aj na predchádzajúce rozsudky vo veciach Nikolova v. Bulharsko z 25. marca 1999, Assenov and Others v. Bulharsko z 28. októbra 1998, Kampanis v. Grécko z 13. júla 1995, Sanchez-Reisse v. Švajčiarsko z 21. októbra 1986 a Schiesser v. Švajčiarsko zo 4. decembra 1979].

Z ustanovenia čl. 154c ods. 1 ústavy možno vyvodiť, že medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom majú prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd.

Z toho vyplýva, že ustanovenie čl. 5 ods. 4 dohovoru vzhľadom na jeho výklad zo strany ESĽP poskytuje väčší rozsah ochrany základného práva na osobnú slobodu v súvislosti s právom obvineného byť vypočutý súdom pri rozhodovaní o žiadosti o prepustenie z väzby, ako aj rozhodovaní o predĺžení trvania väzby, ako vnútroštátna právna úprava (v prípade sťažovateľa najmä § 71 ods. 3 a 10 zákona č. 141/1961 Zb.). Preto bolo povinnosťou najvyššieho súdu v takejto situácii aplikovať čl. 5 ods. 4 dohovoru namiesto príslušných ustanovení zákona č. 141/1961 Zb. Na túto skutočnosť upozornil ústavný súd už aj v náleze sp. zn. III. ÚS 79/02 (mutatis mutandis tiež napr. II. ÚS 315/06),

keď o. i. uviedol, že nie je len povinnosťou ústavného súdu ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti dodržiavať vo svojej činnosti medzinárodné zmluvy, ktorými je Slovenská republika viazaná, ale túto povinnosť majú aj všeobecné súdy ako primárni ochrancovia ústavnosti vrátane povinnosti rešpektovať dohovor pri preskúmvaní zákonnosti väzby.

Najvyšší súd v posudzovanom prípade takto nepostupoval a rozhodol o návrhu predsedníčky senátu krajského súdu o predĺžení trvania väzby sťažovateľa na neverejnom zasadnutí bez toho, aby ho vypočul. Na tomto základe ústavný súd vyslovil, že napadnutým uznesením najvyšší súd porušil základné práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a jeho právo podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru.

Ústavný súd zároveň s vyslovením záveru o porušení uvedených práv sťažovateľa pripomenul, že obdobným spôsobom rozhodol aj v konaniach vedených pod sp. zn. III. ÚS 84/06 a sp. zn. II. ÚS 315/06, v ktorých dotknutí sťažovatelia neboli vypočutí v súvislosti s rozhodovaním všeobecného súdu o predĺžení trvania ich väzby. Na druhej strane v konaní sp. zn. II. ÚS 225/05 ústavný súd rozhodol, že k porušeniu práva sťažovateľa podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru v súvislosti s tým, že nebol vypočutý pred rozhodnutím o ďalšom predĺžení trvania jeho väzby, nedošlo. Ústavný súd odôvodnil tento svoj záver tým, že sťažovateľ nepožiadal príslušný súd o vypočutie, t. j. nevyužil možnosť, ktorú mal od 1. januára 2006 podľa § 72 ods. 2 nového Trestného poriadku. V danom prípade ale sťažovateľ túto možnosť nemal, pretože vzhľadom na čas podania obžaloby sa v jeho prípade nepostupovalo podľa nového Trestného poriadku, ale podľa zákona č. 141/1961 Zb., ktorý analogickú úpravu neobsahuje. Za týchto okolností považoval ústavný súd skutočnosť, že sťažovateľ nepožiadal o výsluch pred rozhodnutím najvyššieho súdu o predĺžení trvania jeho väzby za právne irelevantnú, a preto rozhodol tak, ako je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu.

V súvislosti s vyslovením porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru nepovažoval ústavný súd aj v súlade so svojou doterajšou judikatúrou za nevyhnutné vysloviť vo výroku tohto nálezu aj porušenie čl. 2 ods. 2 a čl. 13 ods. 3 ústavy.

Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 5 ods. 3 dohovoru ústavný súd upozornil, že jeho účelom je predovšetkým chrániť práva dotknutých osôb v súvislosti s obmedzením ich osobnej slobody (zatknutím alebo iným pozbavením slobody, napr. zadržaním) za účelom ich predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu. V posudzovanom prípade bol sťažovateľ v čase rozhodovania najvyššieho súdu na základe rozsudku (aj keď ešte neprávoplatného) prvostupňového súdu z 31. mája 2006 už uznaný za vinného. Z toho vyplýva, že vzhľadom na účel sledovaný úpravou čl. 5 ods. 3 dohovoru nemohlo v danom prípade ísť zároveň aj o porušenie práva podľa tohto ustanovenia dohovoru, a preto ústavný súd v tejto časti návrhu sťažovateľa nevyhovel.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáhal aj toho, aby ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a prikázal mu, aby ho bezodkladne prepustil na slobodu. Ústavný súd v tejto súvislosti zistil, že v čase rozhodovania ústavného súdu a po tom ako odvolací súd zamietol odvolanie sťažovateľa, odsudzujúci rozsudok krajského súdu sp. zn. 1 T 3/05 z 31. mája 2006 nadobudol právoplatnosť a sťažovateľ je v súčasnosti vo výkone trestu odňatia slobody. Za týchto okolností sa stalo rozhodovanie o tejto časti návrhu sťažovateľa bezpredmetným.

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o náhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním advokátom JUDr. P. K. v konaní pred ústavným súdom. Ústavný súd ich vyčíslil sumou 5 788 Sk (slovom päťtisícšesťstoosemdesiatosem slovenských korún) spolu za 2 úkony právnej pomoci podľa § 1 ods. 3, § 11 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (vypočítanú zo základu nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2005 v sume 16 381 Sk, t. j. 2-krát po 2 730 Sk a 2-krát po 164 Sk za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné, keďže išlo o úkony urobené v roku 2006).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. júna 2007